

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 181.

Tredie Session.

84de Møde.

Torsdagen den 19de Februar.

(Fortf.)

H. P. Hansen: Det er kun en ganske lille Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Det forekommer mig, at der under denne Sags Forhandling har fra flere Sider viist sig større Tilbøielighed til at rette sig efter Stormagter eller hvilke andre Magter, man mener, end man har ved andre Leiligheder villet indrømme maatte komme i Betragtning. Jeg erkjender nu ganske vist, at man skal overholde indgaaede Tractater og Sædvaner ved Leiligheder som den nærværende; men efter Alt, hvad der er fremkommet fra de ærede Herrer's Side, som ere imod Loven, har jeg Intet fundet, som kunde svække min Mening om Sagen. Det er vist, at Danmark vedbliver ligesaa fuldt herefter, som før, at opfylde de Forpligtelser, det har paataget sig; de ville vedvarende paahvile de vedkommende Autoriteter, og disse ville altsaa være berettigede til at meddele de Skibe, som skulle til fremmede Steder, preussiske eller russiske Havne, Sundhedspas, naturligviis imod at de nu rette sig efter de Forskrifter, den nye Lov indeholder. Man er ikke saa bunden, som man tidligere har været, og, da jeg nu er af den Mening, at man ved enhver Leilighed, hvor det kan lade sig gjøre, skal søge at ordne sine indre Forhold, som, Alt vel overveiet, tjener En bedst, og jeg troer, at de Indskrænkninger og Baand, som Quarantainen hidtil har paalagt de danske Undersaatter, ere saa hæmmende, at der maa være al Anledning til at faae dem løste, og dette kan skee uden Betænkelse ved dette Lovforslag, saa skal jeg fremdeles tillade mig at anbefale Lovforslagets forskjellige Paragra-

pher, saaledes som de foreligge fra det andet Thing.

Kierkegaard: Jeg skal ikke opholde det hvitærede Thing længe. Naar den ærede Ordfører har sagt, at jeg forlangte, at Udenrigsministeren skulde indstaae os ogsaa for Udlændets „ubegrundede Anker“, saa turde det dog ingenlunde være, hvad der følger af mine Ord. Jeg skal i den Henseende tillade mig at gjen tage, hvad jeg yttrede, at jeg nemlig ikke kunde berolige mig ved Attester, der lode paa, at dette Skridt „synes“ ikke at kunne „ventes“ at ville frembringe „begrundede“ Anker. Det var saaledes ikke blot eet, men flere Ord i denne Sætning, som for mig tydede hen paa, at dens Kraft maatte betydelig affvækkes og indskræntes. Dersom jeg for min Person tænkte paa at bygge et Hus, hvilket jeg ikke gjør, og jeg vilde sætte betydelige Pengemidler deri, men jeg ikke fik anden Sikkerhed for Grunden, jeg dertil skulde bruge, end at der ikke syntes at kunne ventes at ville komme begrundede Anker imod min Benyttelse af Samme, saa vilde jeg for mit Vedkommende opsætte at bygge, indtil jeg havde faaet sikket mig lidt bedre imod slige Anker, og var lidt visere paa, om de vare kjendte begrundede eller ubegrundede (Hør!). Dette Samme finder jeg ved denne Sag at være tilraadeligt, og det i Særdeleshed, da den ikke udelukkende er underlagt den danske Regjerings og den danske Rigsdags Omraade, men derimod ogsaa vedkommer de fremmede Magter, og det saadanne, som ikke blot ere Eigemænd, men i mange Henseender Overmænd ligeoverfor den danske Stat, saa vi derfor vel maatte ønske at være paa det Rene med dem, og at være fuldkommen visse paa, at vore Beslutninger ikke fra deres Side møde Indvendinger, der synes dem saare velgrun-